

Eva Hauserová

Příběh chrámové prostitutky

Stalo se to druhého srpna v den sv. Alfonse, velkého moralisty a patrona všech zpovědníků. Matka představená nás svolala na mimořádné školení; jen ty mladší z nás, což naznačovalo, že se její řeč bude týkat otázek morálky a řádného života. Ctihodné starší sestry předvolány nebyly.

V refektáři, čpícím jako obvykle po nudlové polévce a chlorové dezinfekci, to bzučelo jako v úle. Abatyše se tentokrát nezdržovala žádnými obřadními úvody; byla viditelně rozrušena. Hned nám - tónem nápadně strohým a hlasem, jehož chvění stěží potlačovala - sdělila, oč tentokrát jde: o novou papežskou encykliku. Výnos Inocence XXXIV. nám předčítala jen s největším sebezapřením, vraštila čelo a jednotlivá slova vyprskávala z baculatých tváří jako střely, skoro mi připadalo, jako by po nás znechuceně plivala.

Encyklika obsahovala dvě poselství.

Zprv: Církevními autoritám se bohužel nepodařilo zabránit produkci takzvaných osiřelých embryí, což jsou přebytky sourozenci dětí ze zkumavky. Lékaři implantují vybraná embrya matce a ostatní zůstanou ve zmrazeném stavu, připravená k implantaci, k níž však už nikdy nedojde. Přitom jsou to lidé a zničit je by se rovnalo vraždě! Totéž platí pro klonované lidské zárodky, které jsou po skončení experimentů usmrcovány. Církev se s tím nemůže smířit. Vyhlašuje se, že církev se těchto nešťastných nevinátek ujme a bude je implantovat jeptiškám. Zachráníme tak tato nekrťěňátka pomocí neposkvrněného početí a vychováme z nich dobré křesťany.

Zadruhé: V moderní společnosti upadá morálka a volání po zachovávání a obnově sexuální čistoty se nesetkává s žádoucím ohlasem. Proto musí církev vzít tyto záležitosti do vlastních rukou a získat nad nimi opět kontrolu. V zájmu očistění životů věřících se zavádí instituce chrámových prostitutek. V kostelích nebo v jejich těsné blízkosti budou vyhrazeny prostory, kde budou pod bedlivým dozorem knězi rituálně očištěné služebnice ukájet tělesné potřeby věřících. Ti, kdo využijí jejich služeb, budou pak také rituálně očištěni, čímž se obnoví čistota věřících i panenství služebnic.

Viditelně otřesená abatyše dočetla a nastala dlouhá odmlka. Snažila jsem se pochopit, oč jde, ale můj mozek jako by to odmítal přijmout. Pokoušela jsem si vybavit - jako vždy při modlitbách a rozjímání - obraz Krista. Ježíš ke mně vždy přicházel s rukama rozpraženými, jako by mi žehnal, nebo jako by se mě užil chystal obejmout - avšak nikdy to neudělal. A já jsem mu to nezazlívala. Žehnal mi tedy, povzbuzoval mě na mé duchovní cestě a celý zářil nebeským jasem: svatozář, obličej, dětsky hladký a neviný, zářící oči dítěte... i plnovous měl hebký a jakoby z jiného světa, nebyly to ty drsné vousy, jaké mužům vyrážejí - tedy pokud jsem to tehdy mohla posoudit.

Tentokrát jsem však Ježíše spatřit nedokázala. Vylekalo mě to. A stejně nejisté a na samé hranici paniky a hysterie byly i mé sestry.

"Posilme se modlitbou," nabádala nás rozpačitě abatyše, "a snažme se zachovat náležitou pokoru. Kdož ví, proč Bůh na naše bedra vkládá toto utrpení, tento nový kříž? Ať je to jak chce, o jeho úradku nám nepřísluší pochybovat."

Napadla mě rouhavá myšlenka, že abatyše samotné se tahle nepochopitelná nová věc netýká - vždyť sama říkala, že dívky pod dvacet let budou sloužit jako chrámové kněžky lásky a mladé ženy do třiceti let věku budou prostřednictvím neposkvrněného početí v sobě nosit a rodit osiřelá embrya a klonované zárodky. A abatyše samozřejmě byla mnohem, mnohem starší.

V první chvíli jsme jen mlčely, celé ztuhlé šokem a hrůzou. V duchu jsem si opakovala, aniž bych skutečně vnímala smysl těch slov: "Co Bůh činí, dobře činí. Co Bůh činí..."

Matka představená nám připomněla, že papež je neomylný a musíme poslechnout - s čistou myslí, pokorně a oddaně.

Jedna ze sester, Angelina, se vzpamatovala a nesměle se ozvala. "Prosím... ale já jsem se stala nevěstou Kristovou právě proto...", zajíkla se, "proto... že nenávidím tělesnost, sex," vyrazila ze sebe se sebezapřením, "konzumní způsob života, všechno nízké a špinavé... tak jak je možné... ne, to prostě nemůže být pravda..."

Vzpomněla jsem si, proč jsem já sama unikla do kláštera. Hnusil se mi všední svět, postrádající jakýkoli vyšší smysl a řád, dusivý, omezený obzor mých rodičů (vím, že je mám ctít, ale tohle jsem si už sama v sobě vyřešila...) - věčné vyvádění u televizních seriálů, ojetá západní auta, stíznosti, že jim nechťejí zvýšit plat... jako by na tom tolik záleželo. Nenáviděla jsem jejich konzumní, všední, nudný, malý, nicotný život. Toužila jsem po ušlechtilosti, ryzosti, vyšším řádu... prahla jsem po Kristovi a jeho nezemské, nadlidské lásce... toužila jsem s ním splynout.

V sedmnácti letech jsem patřila mezi sestry určené ke službě v chrámu.

Živě si pamatuji na první den, kdy jsem přišla do Komory očišťovacího rituálu. Byla to vlastně kancelář, kde nám pověření a zvláště výškolení knězi měli dávat instrukce.

Budova bývalé fary, vyčleněná pro tento účel, měla přízemí narychlo rozdělené tenkými přepážkami; obílené kamenné stěny, snad ještě z barokní doby, kontrastovaly s novou konstrukcí z látek a plastických desek,

páchnoucích po nějakém syntetickém lepidle. Nejprve mě posadili do bílého křesílka vylišaného z plastiku proti hnědě natřenému psacímu stolu, za kterým seděl můj kněz. Zarazilo mě, že na stěně za jeho zády visel kalendář s nahou ženou, zaujímající značně necudnou pozici. Sklopila jsem oči a začaly mě pálit tváře.

Kněz, který dostal za úkol mi poskytnout úvodní ponaučení, měl třaslavé sulcovité tváře, vlhké oči a hned jsem si ho zařadila mezi ty slizké typy mužů, kteří když s vámi mluví, působí dojmem, jako by na vás stále mířili svým ztopořeným, zrudlým, zrudně zvětšeným údem - totiž v té době jsem samozřejmě nic takového ještě nikdy v životě ve skutečnosti nespatriila, ale měla jsem mnoho podobných vidin, zlých snů, jako malé holčičky jsme si šeptaly s kamarádkami různé mlhavé dohady... Nejdřív jsem se domnívala, že se spojení mužů a žen uskutečňuje splnutím (a proč ne, mléčná tekutina by mohla proudit mezi jejich těly) - a teprve později jsem pochopila, jak to je... nový život počíná mezi výkaly a močí... hu!... Snad i proto jsem se utekla do kláštera, abych se vyhnula podobným nechutnostem, a celá naše výchova skutečně směřovala k tomu, aby nás odpoutala od našich těl, když jsme se koupaly, na hladinu vody ve vaně nám starší sestry sypaly pudr, abychom neviděly na svá těla, myly jsme se žínkami ušitými z dětských plenek, protože froté materiály by v nás mohly vyvolávat smyslné počítky, a když jsme se v dormitoři uložily k spánku, starší sestry k nám občas nečekaně vtrhly a bleskově na nás odkrývaly ve tmě přikrývky a svítily na nás baterkami - nechápala jsem vůbec, proč to dělají, a teprve postupem času jsem se dovědla, že pátrají po tom, zda neprovádíme nedovolenou samohanu... Kdyby nepodnikaly tyto noční lovy, v životě by mě nic takového nenapadlo! Měla jsem přirozené sklony k askezi, jedla jsem většinou jen chléb a pila pouze vodu a mé tělo bylo štíhlé, bledé a chladné - a zbytečně na sebe neupozorňovalo.

A teď! Ten chlípý kněz, který mě měl poučit o mé službě! Mě, nevinnou!

"Nuže...", pravil a změřil si mě lepkavým zrakem, "děvče, chtělas přece být nevěstou Kristovou - nuže, teď budeš vidět Krista v každém zákazníkovi..." To slovo zákazník mě opravdu popíchlo, chtěla jsem se bouřit, ale copak jsem mohla? Což jsem nechtěla sloužit Kristovi, zapírat své nižší pohnutky, obětovat se? "Teď máš možnost prostřednictvím této sebeoběti se s Kristem ztotožnit," pokračoval kněz. A vysvětlil mi, jak se ke mně zákazníci dostanou. Při svaté zpovědi se může stát, že některý muž - nebo dokonce i žena - projeví zájem o naše služby. Nebo lépe: kněz při zpovědi usoudí, že určitý věřící potřebuje sexuální očistu, a doprovodí ho do některé z našich komůrek. Kněz položí zákazníka -pardon, věřícího - na naše lože, vybere od něj poplatek - nutný na vydržování a obživu služebnic a knězi - a pronese několik základních pokynů: upozorní, že služebnice byla rituálně očištěna, takže je vlastně pannou, a že po dokonání aktu sexuální čistoty - kdy se zákazník zbaví svých démonů - bude i on ještě rituálně očištěn. Při vlastní akci pozoruje kněz dvojici kukátkem ve dveřích komůrky, aby dohlédl, že bylo očištění skutečně dosaženo a že se žádný z účastníků neoddával tělesným rozkoším zbytečně mnoho - jen do nezbytně nutné míry - a pokud by k tomu přece jen došlo, prodá zákazníkovi odpustky.

Věřící, který k chrámovým kněžkám vejde a obcuje s nimi, je pak očištěn postíláním svčnou vodou a odříkáním modlitby. Stejně tak budu očištěna i já, utěšoval mě kněz z moci své autority, a stanu se vždy opět neposkvrněnou pannou.

Po všech těchto proslovech svého kněze — učitele - jak jsem si v duchu říkala, spíš mučitele - jsem byla pořád ještě značně nevědomá." Bylo však zřejmé, že se od něj nedozvím různé nadměry důležité podrobnosti o aktu samotném. Utěšovala jsem se alespoň tím, že budu trpět, podobně jako trpěl i Kristus na kříži.

Ježíš se mi však nezjevil ani na okamžik.

Můj první zákazník byl menší droboučký blondák s hranatou čelistí a melancholickým výrazem. Všimla jsem si ihned, že hrudní koš a ramínka má možná křehčí než já, a bůhvíproč mi připadlo, že působí dojmem oškubaného a vykuchaného kuřete. Nebála jsem se ho, ale cítila jsem k němu štitivý odpor.

Vyhradili mi jednu z kójí oddělených tenkými přepážkami, nedosahujícími ani zcela k vysokému stropu salonu bývalé fary, prostor sotva postačující na jednoduché lůžko z plastické napodobeniny dřeva a noční stolek, jehož dvířka nešla pořádně dovřít. Ze stropu visela žárovka, zavěšená na drátě, jak sem narychlo zavedli elektřinu, a obalená rudým krepovým papírem. Z vedlejších kójí sem neustále zaznívaly vzdechy, šeptání, chichotání a zděšené, zpanikařené samomluvy dívek, které byly ponechány na chvíli o samotě.

Kněz mi zákazníka přivedl s tím, že jeho neutěšený stav manželství ho činí zatrpklým, a sykl na mě, abych si přece svlékla svůj hábit a zůstala pouze ve spodním prádle. (Mely jsme čistě bílé bavlněné prádlo, aby byla zdůrazněna naše nevinnost.) Cítila jsem se jako na jehlách, zcela zmateně a zoufale - bylo to jako zly sen, jako film, který nemá nic společného se mnou samotnou, s tím, kdo jsem: mám se začít svlékat... vyzývavě? Když jsem se tolik let snažila vůbec nevnímat své tělo?

Jedinými ozdobami mé skromné kóje byl krucifix nad postelí, Bible svatá na nočním stolku, vedle ní růženec a do rohu vtisknuté klekátko, nad nímž viselo zrcadlo... snad abych se tu mohla upravovat ve volných chvílích mezi přijímáním zákazníků? Nebo klekátko a zrcadlo prostě zbylo ze zařízení fary či blízkého kostela, který byl nedávno nákladně renovován? Zrcadlo bylo místy trochu zčernalé a syntetický chemický zápach, prosycující vzduch kóje, se mísil s vůní kadidla, které spaloval kněz ve své kanceláři.

"Tak očista od smyslného chťúče!" zasmál se trpce můj první zákazník. Sňala jsem si bílou škrobenou roušku z vlasů, které jsem ještě měla nakrátko ostříhané na znamení, že se vzdávám veškeré světské marnosti, ale teď

jsem si je měla nechat opět narůst, vzhledem k charakteru své nové služby, a sáhla jsem po knoflících a tkanicích černého hábitu, abych se podle kněžských pokynů svlékla do košilky.

Zákazník mě pozoroval a dobře si všímal, jak mě mé nešikovné prsty vůbec nechtějí poslouchat. "Počkej, nech si ten hábit na sobě, tak to bude lepší," vyzval mě a posadil se těsně vedle mě na postel, tak, že se ke mně tlačil a mačkal bokem. Okamžitě jsem celá ztuhla. Viděla jsem, jak se malinká špehýrka na dveřích otevírá; kněz zřejmě už vyplnil příslušné formuláře a přišel dohlížet na řádný průběh celého aktu. Zákazník mě začal hladit rukou po stehně, ale nepostupoval výš, spokojil se s tím, že mi přejížděl po vnitřní straně nohy, což mě trochu lechtalo, a po chvíli řekl: "Jak ses sem dostala?"

"Ošklivily se mi... všechny tělesné záležitosti a nízký chtíč," řekla jsem vyčítavě, protože jsem najednou na něj dostala vztek. Jako by on za to všechno mohl. "Nenávidím to... všechno." Křečovitě jsem sevřela nohy a uvěznila jsem jeho ruku mezi svými stehny. Všimla jsem si, že mě pozoruje svítícíma očima, jako by v něm má slova vyvolávala ještě větší chlípnost. "Totiž nenáviděla jsem. Teď...", nemohla jsem si vzpomenout, co teď mám správně cítit, "teď" se to stalo naším úkolem. Papež nás pověřil. Musíme se obětovat a musíme trpět... je to nutné kvůli morální očistě."

Začal zrychleně dýchat, sklonil se k mým stehnům a začal je pokrývat polibky a jemně, uslintaně kousat. Bylo to odporné a nechutné. Neměla jsem punčocháče, protože všechny prostory byly vytopeny nově instalovaným ústředním topením, a začínala jsem se potit. Vlastně bych si byla ráda sundala hábit, ale... ten odporný tvor, to oškubané kuře začínalo být zjevně vzrušené, supělo a funělo, a nejhorší bylo, že i ve mně jeho počínání vyvolávalo onu lepkavou, děsivě pudovou, primitivní reakci... také jsem začala zrychleně dýchat... V minulosti jsem se tomu vždycky dokázala ubránit, třebaže mravokárně řeči a stálé napomínání starších sester neodolatelně obracely naše mysli k tělu. Po oněch přepadech v dormitoři jsme se někdy vzájemně osahávaly a cítily jsme, že tam dole mezi nohama, v rozkroku, máme něco měkkého, chtivého... někdy to pobolívalo a krvácelo a jindy se to zase nekontrolovaně zahřívalo a tepalo to jako těžké, živočišné kyvadlo... pohlavní orgány! A to se mi stalo právě teď, ozvalo se to neodbytné, živočišné, špinavé tepání...

Zákazník připomínající oškubané kuře najednou zvedl hlavu, jako by ho něco napadlo. "Jdi se támhle pomodlit!" požádal mě a ukázal na klekátko před starým zrcadlem.

Ráda jsem ho poslechla, alespoň jsem se na chvíli vymanila z toho odporného omámení, které mě hrozilo pohltnutím. Klekla jsem si, v zrcadle jsem uviděla své tělo od ramen nahoru, zardělý obličej, a zhluboka jsem si vydechla. Alespoň na chvíli se mi ulevilo. Nesměle jsem si pomyslela, že třeba nebude nic chtít... jen abych se modlila?

"Nebo raději odříkávej z katechismu," vyzval mě udýchaně svým tenkým hláskem, "nedokonané hříchy proti cudnosti!"

Horečně jsem dolovala z paměti příslušné řádky, šťastná, že mě snad nebude chvíli osahávat. "Nedokonané hříchy proti cudnosti... mohou být neřestné samy o sobě, jako například pohlavní pohyby," (netušila jsem, co to jsou pohlavní pohyby - copak při té odpornosti se lidé ještě pohybují?), "nebo mohou být příčinou smilstva, jako nestoudnost. K vnějším hříchům proti cudnosti náleží: pohledy, dotyky, objímání, polibky, hovory, písně a čtení..." Zákazník si bohužel klekl za mě a vyhrnul mi hábit až k pasu. Na dveře jsem neviděla, ale tušila jsem, že dohlížející kněz teď svádí vnitřní boj, zda má vtrhnout dovnitř a zákazníka pokárat, nebo zda má počkat, až celý očišťovací úkon skončí, a pak mu naučtovat odpustky. Napadlo mě dokonce, že ten kněz - protože to podle mého názoru byl pěkný slizoun - má z té podívané jisté potěšení! Ale možná že musí dohlížet na dění ve více kójkách současně. A vlastně na tom nezáleželo, protože kněz nebyl žádný můj spojenec a nemohla jsem na něj v žádném směru spoléhat. Útočiště mohu najít jedině ve své víře, připomněla jsem si, musím stále myslet na to, že se obětuji a že utrpení člověka zušlechťuje a povznáší.

"A teď pokračuj," vytrhl mě zákazník ze zamyšlení, "chci od tebe slyšet, jak se rozlišují části těla z hlediska počestnosti." Přitom mi začal stahovat kalhotky ke kolenům, a když byly dole, vjel mi rukama pod hábit a rozepjal mi obratně podprsenku. Mít na sobě rozepnutou podprsenku je zvlášť hnusný pocit, vadí, překáží, ale stále připomíná svoji existenci, je to nanejvýš slizká, necudná a ohavná věc.

"No tak... pokračuj!" nařizoval mi a bloudil mi rukama po bradavkách.

"Pro různý vliv na vzbuzení pohlavního chtíče...", začala jsem chrlit automaticky, "se části těla dělí na počestné, jako jsou obličej, ruce, nohy...", odmlčela jsem se a začala zuby, protože zákazník sjel od nader přes boky k tomu choulostivému, ochlupenému místu, kterého jsem se nejvíce děsila, a začal ho třít...

"Tak pokračuj, pokračuj!" naléhal na mě.

"...pak méně počestné," odříkávala jsem důvěrně známý text, "což jsou například nadra, záda, rámě, stehna, a konečně nepočestné...", teď mi stáhl kalhotky úplně, přes kolena až ke kotníkům, odhodil je na podlahu a v zrcadle se objevil jeho zrudlý obličej se zpocenými vlasy těsně za mým, ústy se mi přísál k rameni a vlhce, uslintaně zašeptal: "A dál!"

"...konečně nepočestné, pohlavní orgány... a partie, které... jsou jim velmi blízké..." Teď jsem slyšela zašustění jeho oděvu, jak se sám svlékal, a zdálo se mi - i když jsem si nemohla být jistá - že kněz za špehýrkou spokojeně zamručel. Vzápětí jsem ucítila, jak se do mě zákazník zezadu dobývá něčím horkým a dost nešikovným, co do mě rytmicky vráželo. Jeho obličej v zrcadle vypadal příšerně - zavřené oči, otevřená uslintaná ústa, z nichž se

draly nekontrolované vzdechy. Po chvíli námahy trochu vystřízlivěl a vyzval mě: "Takhle to nepůjde. Nejsi náhodou ještě panna?"

"Jsem pořád panna," hlesla jsem, vstala jsem z klekátka, protože mě k mé úlevě pustil, a spustila jsem si zase hábit -ach, ten hnusný, odporný pocit z rozepnuté podprsenky a z toho špinavého a oplzlého tepání v klíně... "protože kněz nás přece vždy znovu vysvěcuje, a tak zůstáváme neposkvrněné..." Samotné mi připadalo, že hloupě blábolím, ale on byl v mých očích ještě hloupější. Nízký, ubohý tvor.

"Lehni si přece jen na postel a sundej si ten hábit," vyzval mě, "a ještě mi pověz, zda se smíme dívat na různé části těla a zda je to hřích..."

Zase jsem viděla na špehýrku, bylo tam oko kněze a nehybně nás pozorovalo. Snad bylo všechno v pořádku. Stáhla jsem si hábit - konečně, protože jsem byla zalitá potem - a také uvolněnou podprsenku, což byla značná úleva. Položila jsem se na postel, ztuhlost mě už přešla, všechno mi bylo jedno. Kdyby tak tenhle ponižující zážitek skončil, kdybych měla jen chvíli klidu pro sebe... po ničem jiném jsem netoužila. Vzpomněla jsem si, co mám teď odříkávat: "Dívat se na nepočetné části těla osob druhého pohlaví je smrtelným hříchem, pokud na ně ovšem nehledíme neúmyslně, letmo, krátce a zdálky, nebo pokud se nejedná o malé dítě."

Zákazník si mě prohlížel, jak jsem tady ležela natažená, zcela bez oděvu, jako by mu vůbec nevadilo, že páchá smrtelný hřích. Ale možná, že tahle situace je výjimečná, kněz ho hned očistí a on se ocitne před tváří boží zase čistý a bílý jako beránek.

Vyjel mi rukou po stehně až k podbřišku a řekl: "Máš to tady hodně chlupatý... co?"

Pak mi rozevřel stehna, a jak nade mnou klečel, konečně jsem zahlédla - vlastně se tomu pohledu nešlo ubránit - tu nejnepočetnější část jeho těla. Nebyla tak obrovská, mrtvolně fialová a naběhlá, jak mi ji popisovaly moje sestry - byl to prostě špalíček bledé masité tkáně, který ani nevypadal tak nějak strašně nebezpečně. Blesklo mi hlavou - panebože, a s tímhle tolik nadělají? Zákazník, jak se chystal k útoku, si úd ještě několika rychlými pohyby namasíroval, snad aby byl pevnější, jako by si řezník nebo kuchař brousil nůž. Pak do mě rázem pronikl. Za dvěma se ozvalo zavytí - nebo se mi to jen zdálo? Cítila jsem tupou bolest, ale ne tak silnou, jak jsem se obávala - chránila mě snad má oblíbená svatá Dorota? Na mém těle se zmítalo nanejvýš vzrušené tělo oškubaného kuřete. Ani si nesvlékl košili, sako a kravatu. Něco mumlal, znělo to jako "Byla jsi panna! A já jsem tě přefik! Byla jsi panna!" - jako by nevěděl, že já budu panna stále!

Tak uběhlo několik let. Otipěla jsem. Byla to skutečná služba Boží, nesla jsem kříž svého utrpení tak, aby se to líbilo Panně Marii i samotnému Kristu? Pochopila jsem, že nejsem povolána to posuzovat. Uzavírala jsem se před těmi živočišnými, nízkými, tělesnými pocity do průzračné, chladné klenby své duše. Někdy mě zachvacovala úzkost a volala jsem Ježíše, ale on nepřicházel. Už nikdy se mi neukázal, nikdy se mi pod zavřenými víčky nezjevila jeho zářící, světlá postava.

Konečně nadešel okamžik, kdy jsem měla splnit i své druhé poslání - stát se matkou jedné z těch ztracených, bloudících dušiček, darovat jí život na této zemi.

Věděla jsem, že ani porodem neztratím panenství. Jak je psáno v katechismu o neposkvrněném početí a zrození Ježíše: "On je z matky zrozen, aniž by její panenství v nejmenším porušil. Jako později vyšel z uzavřeného a zapečetěného hrobu..." Nebo: "Jako sluneční paprsky pronikají pevnou hmotou skla, aniž ji prorazí nebo nějak poškodí: tak a vznešeněji vyšel Ježíš z lůna matky, aniž jakkoli poškodil mateřskou panenství."

A skutečně. Mateřské poslání ve mně nevyvolávalo onen stav tichého, potlačovaného, zoufalého smíření jako chrámová služba očišťování... naopak. Ihned jsem pocítila, že toto je skutečná služba, důstojná a hodná toho jména, služba vyžadující usilovnou námahu těla i duše. V prvních měsících jsem neustále pocítovala nevolnosti a tělo mi naplňovaly podivné, nezvyklé tlaky a napětí, ale nic z toho mě netížilo - právě naopak. Všechno mé utrpení mělo jasný cíl, zřetelný, vznešený smysl, až mě lekalo, jak je to snadné, jak lehce plním svůj velký úkol. A nejlepší ze všeho byl porod. Nádherná, krásná, skvostná a vznešená událost, při níž žena jako by vykoupila svými bolestmi a trýzní všechnu špatnost a bídu svého života, všechny své hříchy - a ještě přinese dar nového života! Zní to možná jako rouhání, ale při porodu jsem si připadala rovna Bohu, jako stvořitelka, jako širá země skropená deštěm, která vydává úrodu... najednou jsem ztratila všechny pochybnosti, které jsem si sice ani netroufala vyslovit v myšlenkách, ale přesto mě hluboce trápily a tížily. Věděla jsem, že nežiji nadarmo.

Krásné, čisté a blažené pocity se ještě stupňovaly, když jsem směla dítě sama kojit, poskytovat mu potravu ze svých řader. Žel jenom dva měsíce, pak mi nemluvně starší sestry odebraly a odnesly do jeslí, kde se staraly o všechny zachráněné dušičky společně. Mé tělo se muselo připravit pro další osiřelý zárodek...

Od té doby stále jen rodím děti - každý rok další. A zdá se mi to tak krásné a vznešené, že mě často napadá, zda jsem tohoto poslání vůbec hodná.

Využívám každé příležitosti, abych se pohroužila do upřímných, vroucích modliteb. Není to však snadné. Bůh mě na jedné straně nesmírně povznesl k mému ušlechtilému poslání, ale zároveň mi zaslal do duše stín zvláštní pochybnosti. Některé zvyklosti a obřady mi stále silněji připadají jako pouhé prázdné slupky a slepence frází. Někdy jsem schopna skutečné, živé modlitby pouze o samotě, v odlehklém koutě dormitoře - a jen k Bohu bez tváře, k Bohu, který nemá jméno ani podobu.

Napadá mě, že Bůh snad ani nemůže být vševědoucí -jaký by mělo smysl, kdyby znal všechno napřed, kdyby věděl dopodrobna předem, jak se v budoucnu budou odvíjet naše životy? Zdá se mi, že Bůh je spíš Velký Experimentátor. Chová si nás jako pokusné myšky. Nastraží na nás vždycky nějaký pokus a sám neví předem, jak dopadne. Ale my sami nikdy nemůžeme uhodnout, co nám Bůh připravil a co měl přitom na mysli.

Je Bůh zvědavý na výsledky svých pokusů? Jaký je smysl Jeho počínání? Jak se dozvíme, zda jsme obstáli v Jeho zkouškách? Skrývá se za tím vším nějaká docela jednoduchá a prostá hádanka, šifra, východisko z bludiště, do kterého nás Bůh nasadil jako pokusné zvířátko, abychom hledali cestu ven?